

**Τσουγκρίζουν σιγά
κεφάλια γ2' αΰγά.**

Έξυμνεϊτε τήν παστάδα νέου νυμφικού θαλάμου...
τί γαμπροί και τί κοκκώνα!...
και μακάριος εκείνος, πούχει φόρεμα του γάμου,
για να μητ' μές' στόν Νυμφώνα.

Νίκης τρώπαια' στοδς γέρουσ,
Ξόλο' στοδς Φιλαυθέρουσ,
Κι' άφθονο σκορπάτε σκόμμα
σ' όσουσ τρώει μαθροσ πόνοσ,
έπειδή με χάσκον στέμα
μένονν έξω του Νυμφώνουσ.

Ή Δαέ, τοδς βλάκασ άφεσ
νά ζαρώσου' στήσ γωνιαίσ
με βαθύ' στα σπλάχνα πόνο.

Γιά τών γέρονν μασ τήσ γκαφαίσ
και τήσ στραβοτιμονιαίσ
δ Δευτέρησ φταίει μόνο.

Έν εκείναισ ταίσ ήμέραισ,
πουφερναν οι γέροι γουρι,
και του κράτουσ οι πατέρησ
μάσ τ'όφτανε κουμπουρι.

Κι' έφυγα με παραζάλη
και πολλό συλλογισμό,
που δέν ιδανε του Ράλλη
τόν Προπολογοιμό.

Τούτο τοδς έστενοχώρει,
κι' έφυγαν κι' οι φεσοφόροι
για να δούνε τά τσιφλίκια, που τοδς χάρισε προσφάτ' ως
τό παραπλουτίσαν κράτουσ,
πούχεν κιόλα, βρήκεν κιόλα,
και κανένασ δέν πιστεύει,
μήτ' εκείνουσ, που νηστείει,
πώσ θ' άφήσωμε τά κόλλα.

Ένας ύμνοσ, που λυπάσαι,
κατά το γενεαί πάσαι.

Και γενεαί και φδλα
πολλά τε και ποικιλια
ύμνουσ ήχουν μεγάλουσ.

Ἐστὸς ἀνδρας τῆς ἡμέρας,
μόνον στοὺς γέρους γέρας
καὶ τίποτα στοὺς ἄλλους.

Τὶ πόλεμος κι' ἑκαίνοσ
τῶν σεβασμῶν γέρων
κατὰ Φιλαλευθέρων.

Κι' ἐγένηκ' ἕνας θρήνος,
ποῦ μὲς σ' τῇ Ρωμηοσύνῃ
δὲν ἔχει ξαναγίνει.

Ἐμπρός, κεφάλια σπάτε,
κι' ἐκείνους νὰ κτυπάτε,
ποῦ δὲν μᾶς μακαρίζουν.

Μὰ σὲ θεάτρων χώρους
μὲ μπάσους καὶ τενόρους
Κουβέρνα θεατρίζουν.

Φύλακες γρηγορεῖτε
κι' ἀπτόητοι βαρεῖτε
τὸν κάθε χασομέρη

Εἰς τὰς ἐνωμοτίας
καθένας τολμητίας,
ποῦναι μὲ τὸν Λευτέρη.

Ἐρεξαν μαγκουράδες,
ἔτραξαν κουμπουράδες,
κι' ἀκόλουθοι Βαρώνων.

Κι' ἄλλα κηφήνων πληθή,
ποῦ τάχε θάψ' ἢ λήθη
λησημονημένων χρόνων.

Στίφη χωροφυλάκων
καὶ σμπίρων βρυκολάκων
ὄρμουν σὲ κάθε φύλο.

Δράσι ἀραιμανία,
ἐλόθησαν κρανία,
μὰ κι' ἀφαλοὶ σ' τὸ ξύλο.

Βρισθὰ καὶ προκλησεις,
κι' ἀρροὶ μεγάλης λύσσης
ἔφερχαν μὲ τὰ σάλια τῶν.

Αἶμα νὰ πιοῦν ζητούσαν,
ἀλλὰ κι' αὐγὰ πετοῦσαν
κλούδχα σὰν τὰ κεφάλια τῶν.

Ἐπέσανε καὶ σμπάρα
σ' ἐκαίνη τὴν ἀντάρα
καββάλας καὶ πεζούρας.

Καὶ σ' τῶν παθῶν τὴν πάλην
εἰδέσποσε καὶ πάλιν
τὸ κράτος τῆς κουμπούρας.

Τὶ πάταγοι, τί βρόντοι!...
ἱστορικὴ τρόντι
καὶ δράσεως ἡμέρα.

Ἐγιναν κι' ἐπελάσεις,
καὶ τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις
ἀνέπνευσε ἄλευθέρα.

Γενναῖοι πατριῶται
τῆς ἐποχῆς τῆς τότε
καὶ πατριῶν κοπέλια.

Μὰ φύλακες τῶν νόμων
καὶ μόρτηδες τῶν δρόμων
ἠγώθησαν σ' τὰ γέλοια.

Ἐφριξε πᾶσα φύσις,
κι' Ἀνατολὴ καὶ Δύσις
ἐκ βάθρων ἔδοναιτο.

Ἀγρίαὶ μάχης σάλος,
ποῦ νόμι' ἕνας κι' ἄλλος
εἰς τὸ Βερντὴν πῶς ἦτο.

Πιασμένοι χέρι χέρι
μεσόκοποι καὶ γέροι
πηδοῦν ἀραιμανίως.

Γὰ μίαν νίκη τέτοια,
ποῦ καὶ Τουρκίᾳ Ντοβλέττα
τὴν βλέπουνη σπανίως.

Τὸν ἄρσαν μὲ μύρα
τὸν κάθε μας σαιήρα,
ποῦ δρᾷ μὲ τῆσταντούα.

Γουναῖκες ἐπιστρατών,
κι' ἐκλικίαν τὰ μωρὰ τῶν
κι' ἐφάναζαν ἀούα.

Κουβέρνο μὲ τοὺς γέρους,
ὁποῦ Φιλαλευθέρους
συνέτριψες ὀποδούς.

Ἦθιν καὶ νίκας ἄλλας
καθὼς αὐτὴν μεγάλας
ἀξίωσον σοὺς δοῦλους.